

Αντι-ιμπεριαλισμός και αναρχισμός

Ο ιμπεριαλισμός, στην πιο στοιχειώδη του μορφή αναπτύσσεται μέσω των πιο πλούσιων και ισχυρών κυβερνήσεων οι οποίες χρησιμοποιούν τη στρατιωτική τους δύναμη για να εισβάλουν στις φτωχότερες χώρες του κόσμου ώστε να επιβάλλουν τον έλεγχό τους σ' αυτές. Καθώς δεν υπάρχει εδώ ο χώρος για να μιλήσουμε για όλες τις πτυχές του ιμπεριαλισμού, επικεντρώνομαι στη στρατιωτική του μορφή.

Στην εποχή μας, οι ιμπεριαλιστές εισβολείς υποστηρίζουν πάντα ότι οι επεμβάσεις τους γίνονται για το καλό των ανθρώπων των χωρών όπου εισβάλλουν. Υποστηρίζουν ότι θέλουν να φέρουν τον πολιτισμό, τη δημοκρατία ή την ελευθερία στους ντόπιους. Στην πραγματικότητα, όμως, οι ιμπεριαλιστικές άρχουσες τάξεις θέλουν απλώς να επεκτείνουν την εξουσία τους, θέτοντας όλο και περισσότερες χώρες του κόσμου υπό τον έλεγχό τους, κάτι για το οποίο συχνά τα κίνητρά τους είναι τόσο απλά όσο η επιθυμία τους να απλώσουν τα χέρια τους στους φυσικούς πόρους της οποιαδήποτε χώρας στην οποία εισβάλλουν.

Παρά τους ισχυρισμούς των ιμπεριαλιστών ότι εμφορούνται από υψηλά κίνητρα, οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις σχεδόν πάντα συνοδεύονται από αιματηρές και βάνουσες εκστρατείες ενάντια στους ντόπιους. Από την κατάκτηση της Αφρικής στα τέλη του 19^{ου} αιώνα μέχρι την πρόσφατη κατάκτηση της Μέσης Ανατολής, η ρητορική περί ελευθερίας και δημοκρατίας εξατμίζεται γρήγορα και δεν αφήνει παρά μόνο αιματηρές σφαγές και κατοχή μέσω της στρατιωτικής παρουσίας.

Οι αναρχικοί θεωρούν ότι όλοι οι άνθρωποι πρέπει να έχουν τον έλεγχο της ζωής τους καθώς και το δικαίωμα λόγου στη διαχείριση των πόρων στις χώρες όπου ζουν. Επομένως, οι αναρχικοί αντιτάσσονται στον ιμπεριαλισμό και δεν είναι οι μόνοι σ' αυτό. Σε κανέναν σχεδόν δεν αρέσει μια κατάσταση όταν μια ισχυρή ομάδα εισβάλλει εκεί όπου ζει, κλέβει όλους τους πόρους και τον διατάζει να υπακούσει σ' αυτήν σαν να είχε την υποχρέωση και έτσι, αναπόφευκτα, οι λαοί οργανώνονται για να αντισταθούν στους ιμπεριαλιστές. Δεδομένου ότι οι ιμπεριαλιστές χρησιμοποιούν τη δύναμη των όπλων για να ελέγξουν τις χώρες όπου εισβάλλουν, αυτό σημαίνει γενικά ότι οι ντόπιοι θα πρέπει φυσιολογικά να αντισταθούν. Γιατί οι ιμπεριαλιστές δεν πρόκειται τελικά να φύγουν ακριβώς επειδή δεν είναι δημοφιλείς.

Κατά συνέπεια, οι αναρχικοί υποστηρίζουν το δικαίωμα των ανθρώπων να παλέψουν ενάντια σε κάθε ιμπεριαλιστική επέμβαση. Εάν κάποιος έχει αποφασίσει να σας ελέγξει με τη βία, δεν έχετε καμία άλλη επιλογή από το να κατανικήσετε αυτή την βία, ειδάλλως θα παραμείνετε σκλάβος. Γι' αυτό οι αναρχικοί αποκαλούνται αντι-ιμπεριαλιστές.

Εντούτοις, δυστυχώς, αυτήν την περίοδο οι αναρχικοί είναι μια μικρή μειονότητα στον κόσμο και στην εποχή μας ο εθνικισμός είναι η ισχυρότερη πολιτική ιδεολογία. Όταν οι άνθρωποι παλεύουν ενάντια στον ιμπεριαλιστικό έλεγχο, παλεύουν, επίσης, γενικά για μια κάποια εθνικιστική εναλλακτική λύση.

Οι αναρχικοί αντιτάσσονται στον εθνικισμό. Δεν πιστεύουμε ότι οι άνθρωποι πρέπει να διαχωρίζονται, επιμελώς, σε περιοχές όπου οι πληθυσμοί έχουν κοινό πολιτισμό, κοινή ιστορία και κοινή κληρονομιά. Γιατί ο κόσμος είναι πολύ πιο πολύπλοκος από αυτό και οι εθνικές ταυτότητες και οι πολιτισμοί είναι ρευστοί και αναμιγμένοι μεταξύ τους. Επίσης, τα εθνικιστικά κινήματα προσπαθούν απλώς να αντικαταστήσουν τον ξένο ιμπεριαλιστικό έλεγχο με τον έλεγχο από μια τοπική άρχουσα τάξη, η οποία είναι εξίσου κακή - ή και ακόμα χειρότερη - με τους ιμπεριαλιστές εξουσιαστές. Επομένως, ενώ υποστηρίζουμε τους αντι-ιμπεριαλιστικούς αγώνες, προσπαθούμε πάντα να αντιτασσόμαστε σε κάθε εθνικιστική πολιτική μέσα σ' αυτούς.

Αντί αυτού, επιδιώκουμε να προωθήσουμε τις περισσότερο προοδευτικές, ελευθεριακές και σοσιαλιστικές τάσεις μέσα σ' αυτούς τους αγώνες, έτσι ώστε, εάν μπορέσουμε να νικήσουμε τους ιμπεριαλιστές, να μην τους αντικαταστήσουμε με νέους κυρίαρχους. Βασικά, στην πράξη, είναι δύσκολο να το συνειδητοποιήσουμε αυτό δεδομένου ότι οι συγκρούσεις αυτές από την ίδια την φύση τους, προκαλούν κοινωνική και άλλη πόλωση.

Κατά τη διάρκεια των αγώνων κατά του ιμπεριαλισμού, είναι πολύ κοινό οι άνθρωποι να υποστηρίζουν την άποψη «είτε είστε με μας είτε είστε ενάντια μας». Έτσι, προς το παρόν στο Ιράκ και ο Τζορτζ Μπους και ο Οσάμα μπιν Λάντεν υποστηρίζουν ότι πρέπει να επιλέξουμε κάποια πλευρά. Δηλαδή, να υποστηρίξουμε είτε τους ιμπεριαλιστές εισβολείς των ΗΠΑ/Αγγλίας κ.ά. είτε την ισλαμική αντίσταση. Εντούτοις, όπως είπαμε πριν, ο πραγματικός κόσμος είναι πάντα πολύ πιο σύνθετος από το δίπολο αυτό. Αυτήν την περίοδο υπάρχουν πολλές ομάδες στο Ιράκ και σε όλο τον κόσμο, οι οποίες απορρίπτουν αυτήν την επιλογή. Στο Ιράκ υπάρχουν πολλές ομάδες - συνδικάτα εργαζομένων», ομάδες γυναικών και άλλοι - που προωθούν τις πολιτικές ελευθερίες και τη δημοκρατία και αντιτάσσονται και στην κατοχή, αλλά και στον ισλαμικό φονταμενταλισμό.

Αντί να δεχόμαστε την ψεύτικη επιλογή «Μπους ή μπιν Λάντεν», επιλέγουμε να υποστηρίξουμε τις κοινωνικές αυτές δυνάμεις, προσφέροντάς τους οποιαδήποτε βοήθεια μπορούμε στον αγώνα τους ενάντια στην ιμπεριαλιστική κατοχή και το φονταμενταλισμό.

* Το παρόν κείμενο είναι του σ. Chekon Feeney από την ιρλανδική αναρχοκομμουνιστική οργάνωση Κίνημα Εργατικής Αλληλεγγύης (WSM - Workers Solidarity Movement) και δημοσιεύτηκε στο δελτίο της οργάνωσης «Workers Solidarity» («Εργατική Αλληλεγγύη»), τεύχος 93 - Οκτώβρης 2006, στη σειρά κειμένων με την επωνυμία «Σκέψεις για τον αναρχισμό». Ελληνική μετάφραση «Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης», Μελβούρνη, 6/11/2006.

<http://ngnm.vrahokipos.net>